

EEN ITALIAANSE DROOM

*Voor mijn vrienden.
Voor jullie kracht en moed, door hartzeer heen.
Jullie weten wie jullie zijn.*

Stella

Stella Shaw had een geheim. Meer dan één, eigenlijk, maar dit geheim was groots en opwindend, ondanks haar nervositeit dat het ook nieuw en angstaanjagend was. Dit soort dingen overkwam haar niet.

Ze had wekenlang naar dit moment toegewerkt, ze ging door een heel scala aan emoties, ze wilde haar beste vriendin haar nieuws vertellen. Haar handpalmen zouden nu als een gek hebben gezweet, als ze niet in het warme borrelende water van het bubbelbad had gezeten.

Fern keek tevreden, achteroverleunend tegen de zijkant van het bad, omhoogstarend naar de nachtelijke hemel. Stella kon het niet helpen om te glimlachen naar Fern in haar muts met pompon en bikini, het azuurblauwe water om hen heen gloeide terwijl de stoom die opsteeg in de kille lucht werd weggezogen door de duisternis.

Een spaweekend in Aqua Sana in Wiltshire was een list geweest om tijd met elkaar door te brengen – Stella trakteerde. Ze had gezegd dat ze het weekend had gewonnen, maar dat was niet helemaal waar. Fern was er vrolijk in meegegaan; het was niet alsof ze zichzelf vaak in de watten legde.

Stella kalmeerde haar ademhaling en staarde omhoog naar de lichtjes in de omringende pijnbomen die fonkelden als honderden dansende vuurvliegjes.

Even verderop, aan het einde van een verlichte houten loopbrug, gloeide de Forest Spa uitnodigend op. Afgezien van de zenuwen voelde ze zich ontspannen. Ze richtte haar blik op Fern.

‘Ik moet je iets vertellen.’

Fern keek naar haar en fronste. ‘OMG, je bent toch niet zwanger?’

‘Wat? Nee. Tuurlijk niet!’

‘Even controleren.’

‘Ik ben zo klaar met kinderen krijgen.’ Stella schonk Fern een indringende blik. ‘En ik ben ook niet verloofd. Dat beloof ik.’

‘Oké dan...’ zei Fern langzaam, haar mooie blauwe ogen rustten op Stella’s gezicht. ‘Ik ben door mijn pogingen heen.’

Stella haalde diep adem en blies een ademwolkje uit in de januariavond. ‘Ik kocht in een opwelling een lot uit de loterij. Ik had een behoorlijke promotie gekregen op het werk en kocht op weg naar huis een fles prosecco en een lot om het te vieren. Het bleek dat ik behoorlijk geluk had.’ Bij het gefladder in haar borst haalde ze weer diep adem. ‘Ik heb gewonnen.’

‘Meen je dat nou?’ Fern ging rechtop in het water zitten. ‘Hoeveel?’

‘Een miljoen.’

‘Heb je een miljón gewonnen?’

Stella lachte om Ferns gegil en knikte. ‘Ja, het is echt waar. Ik heb een miljoen gewonnen met de Nationale Loterij. Nou ja, iets meer dan dat eigenlijk.’

Fern gilte van genot en sloeg haar armen om Stella heen, waarbij een plens water over de rand van het bubbelbad spatte.

‘Dit is geweldig!’ Fern liet Stella los en deed haar muts weer recht.

‘Het klinkt gek, ik weet het, maar ik wist gewoon niet hoe ik het je moest vertellen.’ Ze waren beste vriendinnen sinds het eerste jaar van de middelbare school en hadden samen zoveel meegemaakt. Naast Stella’s achttienjarige dochter Chloe was Fern

de enige die ze het nieuws toevertrouwde. Niet haar zus en al helemaal niet haar ouders, niet dat ze hen veel zag, trouwens.

‘Is dat waarom je een weekend weg wilde?’

Stella knikte. ‘Ik wilde dat we iets speciaals zouden doen.’

‘Ik ben in de zevende hemel voor je.’ Fern slaakte nog een gillette en keek Stella aan met een mengeling van verwondering en shock. ‘Ik moet het wel even verwerken.’

‘Vertel mij wat!’

Fern schudde haar hoofd. ‘Wat ga je doen met een miljoen?’

Stella liet haar armen langs de rand van het bubbelbad rusten en keek Fern bedachtzaam aan. ‘Daar heb ik veel over nagedacht. Nou ja, hoe een deel van het geld uit te geven. Het is een enorme verantwoordelijkheid en ik wil goede keuzes maken.’

‘Wacht even.’ Fern fronste. ‘Wanneer heb je eigenlijk gewonnen?’

‘Oktober. Nou ja, toen heb ik het geclaimd. Ik realiseerde me pas na bijna vier weken dat ik een winnend lot had.’

‘Hoe heb je dit in hemelsnaam voor jezelf kunnen houden?’

‘Ik wilde het je vertellen, echt waar, maar het was veel om te verwerken, om plotseling dit geldbedrag te hebben dat mijn leven zal veranderen. Ik moest een nieuwe bankrekening openen, een gesprek hebben met de mensen van de Loterij, daarna vergaderingen met juridische en financiële adviseurs. Ook een levenscoach. Er was veel om over na te denken. En als je er beter door voelt, ik heb het Chloe pas eerder deze week verteld en ik heb het Jacob nog niet verteld omdat hij het meteen aan zijn vader zal vertellen, ook als ik hem vraag dat niet te doen. Daar kan ik nu niet mee omgaan. Ik wil niet dat mijn hele leven op zijn kop komt te staan. Daarom koos ik voor anonimiteit. Ik wilde niet dat mijn naam en gezicht overal op zouden staan en ik wilde niet te maken hebben met de gevolgen daarvan. Openbaar worden voelde ingewikkeld. Hoewel het geheimhouden zijn eigen problemen met zich meebracht. Ik ben zo opgelucht dat ik het je eindelijk heb verteld.’

‘Ik ben zo blij dat je het hebt verteld.’ Fern reikte naar de overkant van het bubbelbad, legde haar hand op die van Stella en grijnsde. ‘Ik denk dat dit vraagt om champagne!’

Het kwam zelden voor dat ze het hele weekend samen doorbrachten. Nu Chloe drama studeerde aan de Kingston University en Stella’s dertienjarige zoon Jacob om het weekend bij zijn vader was, had Stella genoeg tijd om zich op zichzelf te concentreren, uit te gaan en van het leven te genieten, maar voor Fern was het een ander verhaal. Het jonge moederschap, de opvoeding van een tweeling en twintig jaar huwelijk met Paul hadden hun tol geëist van haar eens zo levendige, vrolijke vriendin. Nu ze op het punt stond veertig te worden, was het goed om te zien hoe ze zich eens lekker liet gaan en genoot.

Ze waren die ochtend vroeg vertrokken, het was iets meer dan een uur rijden van Nailsea naar Aqua Sana in Longleat Forest. Ze hadden tijdens de rit veel gelachen en het had Stella teruggebracht naar hun tienerjaren, toen ze allebei geen verantwoordelijkheid hadden en aan weinig anders hoefden te denken dan aan waar ze die avond uit zouden gaan. Ze reden vaak samen naar Bristol, lieten de auto achter bij een vriend, gingen naar een nachtclub in de stad en crashten bij diezelfde vriend – tenzij een van hen de nacht ergens anders doorbracht.

Met gegil en gegiechel klommen ze uit het bubbelbad en trotseerden de kou, trokken hun witte badjassen aan en liepen op teenslippers over het houten looppad naar binnen, langs het zwembad naar het alpinestoombad. Stella stelde zich voor hoe de hitte haar poriën reinigde en al het slechte uit haar trok. Ze stelde zich voor dat het ook haar schuldgevoel en haar verleden probeerde te reinigen. Zou ze iets veranderen als ze terug in de tijd kon gaan? Waarschijnlijk wel. Nou ja, dat wist ze wel zeker.

Als het op relaties aankwam was Stella’s liefdesleven op zijn zachtst gezegd veelbewogen geweest. Terwijl Fern zwanger was geraakt aan het einde van de zomer na hun eindexamen, was Stella

naar de Universiteit van Cardiff gegaan om bedrijfsmanagement te studeren en volop van het studentenleven te genieten. Toch trad ze een paar jaar later in de voetsporen van Fern toen een noodlottige affaire op de universiteit resulteerde in de geboorte van Chloe, niet lang nadat ze was afgestudeerd, maar ze was tenminste afgestudeerd. Zij en Gary maakten er het beste van, trouwden, verhuisden naar Bristol en modderden een paar jaar samen door voordat ze scheidden toen Chloe twee was.

Ze had geen andere keuze dan weer bij haar ouders in te trekken, met wie ze al een moeilijke relatie had voordat ze hen teleurstelde met haar ongeplande zwangerschap. Dat was precies het zetje dat Stella nodig had om zich uit de naad te werken voor zichzelf en voor Chloe. Ze vond een startersfunctie in de marketingsector waarbij ze de vaardigheden die ze op de universiteit had opgedaan kon inzetten en verhuisde. Op de een of andere manier lukte het haar om te jongleren tussen werk en school en om met behulp van kinderoppassers en vrienden zoals Fern van het alleenstaande moederschap een succes te maken.

Toen had ze Rhod ontmoet en was ze gevallen voor zijn charme en knappe uiterlijk. Het leven was een tijdje goed geweest. Ze waren getrouwd en Jacob werd geboren. De vijfjarige Chloe was dol op haar broertje. Ze waren een paar jaar lang een gezin, net als Fern, Paul en hun meisjes Ruby en Amber, totdat de scheuren in de relatie tussen Stella en Rhod onoverkomelijk werden. De geschiedenis herhaalde zich en ze scheidde voor de tweede keer en werd opnieuw alleenstaande moeder, hoewel de vaders van zowel Chloe als Jacob hen ondersteunden.

Stella schoof ongemakkelijk heen en weer op het betegelde bankje, en niet alleen door de overweldigende hitte van de stoomcabine. Het leven was goed, zoveel beter dan toen ze getrouwd was, maar ze kon het niet helpen dat ze zich een mislukkeling voelde als ze terugdacht aan haar eerdere relaties, hoe sterk ze zich ook voelde nu ze het weer alleen deed. Ze wist dat ze een

zelfverzekerdheid en een extraverte persoonlijkheid had die Ferns persoonlijkheid overschaduwden, maar voordat Fern zwanger was geraakt, was zij degene die een kamer deed oplichten, die iedereen opviel – mannen in het bijzonder. Terwijl het zweet over haar gezicht en tussen haar in bikini gehulde borsten druppelde, dacht Stella na over hun verschillen. Fern was een natuurlijke schoonheid met grote hertenogen, volle lippen, een stralende porseleinen huid en delicate gelaatstreken. Ze waren allebei blond, hoewel Stella een beetje hulp uit een flesje kreeg en ijsblond haar had op schouderlengte, terwijl dat van Fern van nature honingblond was, lang en golvend. Ze waren allebei slank en in vorm gebleven, hoewel Stella meer rondingen had, iets wat ze omarmd had naarmate ze ouder werd. Haar kijk op veertig worden was: kom maar op! Haar motto was *'work hard, play hard'* maar ze wist dat Fern niet uitkeek naar haar naderende verjaardag. Stella keek nu naar haar: ze leunde achterover met gesloten ogen, haar lange haar in een knot gedraaid, de gouden lokken die haar blozende gezicht omlijstten. Ze hield er niet van om de boel op stelten te zetten en koos in plaats daarvan voor een rustig leven en accepteerde haar lot. In Stella's ogen verdiende haar beste vriendin meer.

Terwijl Fern haar opgewonden een spervuur aan vragen stelde over de gewonnen loterij, liepen ze van de hitte van het stoombad naar de extreme kou van de ijsgrot, waar ze verfrist en giechelend uit kwamen. Stella genoot van de warme zachtheid van haar pluizige badjas toen ze eindelijk weer ontspanden in de Scandinavische lounge en begonnen te ontdooien. Ze zaten op de diepe gewatteerde stoelen, met hun benen onder zich gekruld, knus onder knusse dekens. In het midden van de kamer gloeide en knetterde een kunstmatig vuurtje en het verdoofde ijzige gevoel verdween toen de warmte hen omhulde.

'Dit is het leven.' Stella zuchtte.

Fern trok haar wenkbrauwen op. 'Wen er maar aan.'

Stella erkende stilletjes dat wat voor haar een traktatie was,

voor Fern als een totale traktatie moest voelen. Het kon vanaf nu haar realiteit zijn wanneer ze maar wilde.

‘Het eerste wat ik wil doen is op vakantie gaan,’ zei Stella, terwijl ze met haar hand over de zachte bontdeken op haar schoot streek. ‘Misschien kunnen we de laatste twee weken van mei weggaan om onze veertigste verjaardag te vieren. Ik, jij en onze meisjes. Jacob kan ook een paar dagen langskomen met zijn vader als hij vrij heeft. Paul ook, als hij zin heeft. We hebben nog nooit een echte meidenvakantie gedaan.’

‘Dat hebben we wel.’

‘Een caravan in Wales toen de meisjes jong waren telt niet mee.’ Ze schonk Fern een strenge blik en giechelde. ‘Maar het was wel leuk. Het zal net als vroeger zijn... maar dan met meer luxe.’ Ze legde een hand op die van Fern. ‘En ik trakteer.’

Ferns ogen verwijdden zich. ‘O Stella, je kunt niet al je geld aan ons uitgeven. Dit weekend is meer dan genoeg.’

‘Ik wil dit doen. En het is een feest omdat wij veertig worden!’

Fern schudde haar hoofd. ‘Het hoeft geen gezamenlijk iets te zijn – mijn verjaardag is zes weken na die van jou.’

‘Dus? Ik wil dat dit een verjaardagsfeest voor ons allebei is – om onze veertiger jaren in stijl te beginnen.’ Stella grijnsde en trommelde opgewonden met haar voeten op de gladde houten vloer. ‘Het wordt zo leuk. Dit wordt het beste decennium van ons leven.’

Stella merkte dat Ferns glimlach een beetje afnam. Ze hadden het onlangs gehad over hun naderende verjaardagen en ze wist dat Fern onzeker was over het ingaan van een heel nieuw decennium. Allebei hadden ze hun twintiger jaren besteed aan het opvoeden van kinderen en terwijl Stella Jacob nog thuis had, was dat deel van Ferns leven voorbij. Toen Ruby en Amber twintig waren, waren ze volwassen en hadden ze het huis verlaten en hun moeder niet echt meer nodig. Ze wist dat Fern het daar moeilijk mee had, en terecht. Stella probeerde haar aan te moedigen om dingen te

doen die haar gelukkig zouden maken, of dat nu leuke dingen waren of Fern het zelfvertrouwen te geven om lang gekoesterde ambities na te streven. Maar Fern leek in een sleur te zitten. Stella vond het vreselijk om haar zo te zien, vooral omdat Paul zijn leven bleef leiden zoals hij altijd had gedaan...

Stella legde een warme hand op Ferns arm. 'Maar nog één ding. Vertel het alsjeblieft aan niemand. Ik zal het nieuws aan Amber en Ruby vertellen, maar vertel het nog niet aan Paul.'

'Dat doe ik niet, maak je geen zorgen.' Fern keek Stella aandachtig aan. 'Maar wanneer ga je het iedereen vertellen? Het is niet iets wat je voor altijd geheim kunt houden. Zodra je meer gaat uitgeven, zullen mensen ernaar gaan vragen.'

'Ik weet het.' Stella erkende dat ze normaal zuinig was met haar zuurverdiende geld. Haar nieuwe uitgavenpatroon zou niet lang onopgemerkt blijven. 'Ik heb gewoon meer tijd nodig om erover na te denken. Ik wil niet overhaast te werk gaan en spijt krijgen. Ik wil ook niet dat mensen ineens weer contact met me opnemen zodra ze weten dat ik geld heb. Ik vertel het op dit moment alleen aan de mensen die ik absoluut vertrouw, en dat is een vrij kleine kring: alleen jij en Chloe. Ik vertrouw Jacob, ik vertrouw alleen zijn vader niet – die zal zijn mond voorbijpraten.' Ze trok een wenkbrauw op. 'Kom, laten we ons omkleden en het gaan vieren.'

* * *

Na een diner van *moules marinières*, *poulet breton* en een overvloed aan drank, waarbij Stella flirtte met de jonge en nogal knappe ober, liepen ze gearmd, aangeschoten en giehelend, door het bos naar hun luxe tweekamerappartement met bosthema, dat midden in het bos lag.

Stella ontpopte juichend een fles champagne en schonk twee glazen vol.

‘Op veertig en fantastisch zijn.’ Ze klonk met haar glas tegen dat van Fern.

‘En op vriendschap.’ Fern tikte hun glazen nog een keer tegen elkaar en ze namen ieder een slok. ‘Dus, waar wil je heen op vakantie?’

‘Ik heb geen idee.’ Stella lachte. ‘Ik ben zo gewend om aan de kosten te moeten denken. Ik wil niet heel lang reizen, dus misschien Europa.’ Ze draaide de champagne rond in haar glas. ‘Ergens waar het mooi en inspirerend is. Passend bij een veertigste verjaardag. Het liefst met knappe mannen.’ Ze knipoogde. Er waren genoeg mannen geweest na Rhod, ze was zelfs kort verloofd geweest, maar er was niemand met wie ze zich echt verbonden had gevoeld.

Fern lachte. ‘Misschien Italië.’ Ze fronste. ‘Of Spanje? Er zijn zo veel plaatsen. Je zou kunnen eilandhoppen in Griekenland.’

‘Dat is het! Ik weet hoe we kunnen beslissen waar we heen gaan!’ Stella plofte neer op de bank en morste champagne op haar rok. Ze schudde de druppels van haar hand, zette het glas neer en pakte haar telefoon. ‘Laten we de mooiste eilanden van Europa opzoeken.’ Ze typte de zoekopdracht in op Google. ‘Dan schrijven we ze allemaal op een apart papiertje.’

Fern pakte een blocnote en pen van het bureau.

‘Klaar voor?’ zei Stella terwijl ze door een pagina scrolde met adembenemend mooie foto’s van verschillende eilanden. ‘Santorini, Ibiza, Capri, Madeira, Rhodos, Corsica, Mykonos, Sardinië, Hvar, Malta en Sicilië. Dat is genoeg.’ Ze nam het schrijfblok van Fern over, scheurde de elf vellen af, vouwde elk papiertje in vieren en liet ze in een lege mok vallen. Ze hield Fern de mok voor. ‘Kies er maar een.’

Fern schudde haar hoofd en wees met haar champagneglas op Stella. ‘Uh-uh. Nee, dat moet jij doen. Jij trakteert, weet je nog. Ik wil dat je blij bent met de keuze. Jij bent bovendien de gelukkige.’

Stella stak haar hand in de koffiekop, husselde de papiertjes